

№ 7 [10]

БОЖЫМ

Часопіс Беларускага рэлігійнага
думкі.

ЛІПЕНЬ 1948 г.

ШЛЯХАМ

«SUR LA VOIE DIVINE».
Mensuel religieux blésois.

Цена
нумару 30 фр.

Адресс радакцыі:
Adresse : Redaction, 51, rue des Ss Pères, Paris (6).
Счёкве Postal : Paris c. 62874.

Падпісная цена
на год 300 фр.

Развагі на часе

Ужо даўно съцьверджана, што кінкі й часапісы рэлігійнага зъместу маюць шмат менш чытатуюч, як гэтага вымагае самая справа. Зразумела, што кожны цікавіца набойшь тым, што яго набойшь дайме, а таму, што жывут кожнаму штолдзенна набойшь голасам дыхтее свае патрэбы, дык здабычын штолдзенага хлеба і да хлеба стація набойшь канкрэтным і займаочым пытанынем. У бальшыні гэтас пытанынні стаціі на першым месцы; на малі ёсьці такіх, якія ў гэтым бачаць адзінную истоту святога жыцця, адзіночку ўбі, што мы мае лачыненнаў да жывата, або да капшука. Калі гэтакі людзі ў займаючы іншымі справамі, дык гэлькі з глядзінчыка іх матерыяльнае даходнасць.

Базай што найіскрэннейшым зразаках тэх людзей паказаў Я. Купала ў сваім «Прароку». «Пасланнім сяўляла» ишсе загіннаму народу «вялікіх праўд сяўты агонь» і кічча:

За мной, за мной, загнаны людзі!
Я добрай долей послан к земі.
Я знал, што было, што будзе;
І час у крымлі не аддам.
.....
А людзі, глянуўшы на сонца,
Алакаў казалі грамадой:
«Ніколкі-ж нам дасі чырвоначай,
калі мы пойдзем за табой?»

Сумам веё з гэтага пастычнага збрэза, а жыцце сумней, што гэтас авбівінчаныя кідае паст народу, які ў яго каменем ляжыў на сэрны. Здаецца,

што яя бы было б лягчэй, калі-б гэты зраз абраз прыраўняўся да нашага эміграцыйнага жыцця. Тут сваё асабістым ўзноў, инупурбенасць заўтрашняга дыя шмат якога зъбіве з панталыкі і кідае, як звычэянага, ў розных крайнасці і кідае, як са мім дзеянічнае прыгнобліваюча на тых, якія яшчэ на стаціі злакорвана змыслу.

Тыччасам варта толькі хваліну затрымашца ўважнай над нашым жыццём, каб пачаць, што ино не имае глыбейшай сэнс і вартасці, як пагоня за «энергіямі» і здабычынікам «штолдзенага хлеба».

У рэдакцыі здабычы ёсьць ніямала такіх, якія мелі раней толькі гэтага «штолдзенага хлеба», што ім аж пераліваліся і злавіліся, што да канца жыцця будуть купаша ў ластатках, як спар у масле. Аж бач, сталася іншак!

З другога боку ўсе тэя, што пакінулі ўесь свой дабытак і родны край, апынуліся на чужыне толькі з душою — іх ўміраньці тут з голоду.

Ці-ж іх відаць у гэтых, як спубніваюцца слова Хрыста: «Пасядзенце, на птушак іншесных, што іні сеюць, на жунцу і на зібрэоне у сыріні, і Айненіе на іншескіе кормы іх; хібажы на іх лепіншы за іх!» (Мат. 6, 26). Сёняні апынуўшися на палажэнні пералітных птушак, можам бачыць і адукаць на сабе, што «верны Бог» (І. Кар. 1, 9) затрымлівае свае слова. Але ў гэтага выходзіць, што Ені затрымав і іншых свасловін, якія яшчэ не ласкаючы, але пагражаютъ зъвест.

Быспречна, што кожны жывы мусіць мець ка-
зала «штолдзенага хлеба» для жыцця. Сам-жа

Христос вучу́й маліцца і праць: «Ойча наш... хтеба нашага штоденага дай нам сельняк» (Мат. 6, 11), але адначасна ёні казу́й у ахаз на спакусы: «Ни чхеба алжы́ жүзү будзе чалавек, але ўсиким словам, выходчым з нусиау Божкx» (Мат. 4, 4).

Так ади, як і другое Бог пасынае кожжану чалавеку алпаведес да патроубау, толькі на жаль вельми часта іх не спасыегаряжы і жынуу быш-ци зүзим на съеси никам Бога і Яго аспек. Нина патроуба пераічаны факты, ки спасыбыши, абл гэтум сүннити зыянчы, але хочаңыз таңынан, угуру на алваротнае: што гэтан аспек ёсьмай, што яно да тає ступен ачулаччылы, што — назад близбонкіи і камуністіс часам ачула-ваши Божую руку у съесе таңкі чынан, што аж ик ногуна устримана, каб не рабыни, абл гэтум сәнсәнчийлы призываңын. У книжки «Люди с чистой совестью» П. Вернигора, патроуба-важок нал вәйиннеллі пәддэй, пінн: «...я стају пе-реконица, што акрамы разыкту і проста ишү-мольна лейбілаймы, ёсьмай ишүндеразумлив да нашата розуму ручы» (16). Далей зайди-хоззым ишча пажіхшее призываңын үттарынын старғайна камуністі да свағто маңадыра та-римана: «Ты жайнер — абортоң башкашычыны, на, шибे Уса країна глязиды... для цибе робыны патроны, для цибе праңузын вуюны, за цибе молчаны бабуды...»

— Патроуба мне іх малітна... (перабіае на-лодыны).

— Патроуба, ні не, а гэта так... (с. 338).

Вакол загадкі

Між іншими невыясняльными для нас падден-мі, якій зналходзіцца на начатку Бібліі ў кнізе «Быцьці», байди што з нальбоўным недаварем прымаеша некаторымі людзмі алпаведанье абл упаку наших праородичай Адам і Евы. Тыми на-менши на гутым алпаведанье асноўнайчы хры-шиянкай наукау абл першародним граху.

Пўўна, калі пажахдай толькі з чиста разу-мовага глядзца да біблійнага алпаведанья абл Адам і Еве дыко яны будзе выглядаць непера-гоздны, але калі з гэтактэгж г. чын, чыста разумо-вага глядзца прытаемае да себе самых, да чалавека агулам і ізваті калі зозімем на помашы-щую сучасную науку, дык знойдзе такій супри-значаны ў снай науцы, таңкі загадка, што их бэз таго біблійнага алпаведаньня нікі і Ніколі не разгадаем, бо як пасынкі:

чаму толькі людзі маюць пачуцціц саранжы-лівскі і каристаюцьсі вограптак?

якім чынам уза Уса народу існавалі яшчэ ў дахрысійскі часы пераклады да дайнейшым чынчалійским яшчы і абл пазыменішым упадзку?

Грэнд і рымляне меслі прытожную лігнану абл першым «залацім веку»; парсм — лігнану абл чынчалійскім вададарстве Джіні; Индыйцы — абл гары Мару з агародам для чынчалійскіх кітайцы — алпаведанье абл агародзе з жаралом несыпрот-насці; славянскія народы маюць розныя стара-ветныя касы абл дайнейшым чынчалійским жыцці. Ягітінене, гарманцы, мексиканцы маюць так-же лігнаны абл чынчалійским першым перыядзе.

Настануна, ёсьмай так-же лігнану абл дрэс-жыцці ў съмерш і абл подступак пінкельмага

І не канчае свае думкі камуніст, але і так ізнузура праpusыца шмат, бо-ж ясна, што для перамоги, паводзя ўзтата сказу, патрэбна ін толькі праща вучоных і вытворчасць архімеж фаб-рикай, але і нікак малітва да Бога. Значычы... не алжым хлебам жүзү будзе чалавек.

Калі мы захочам спытаны сабе, чымжа живе наша эміграцыя ў сучасны мамент? Дык ахаз на гэту пытаньне не пашенчыш нас. Калі гля-нуць на часапісы, якіх сёньня нарахуваецца роуба 20 у розных закутках наше эміграцыі, дык у некаторых з іх знойдзем такі дуковы хлеб, якія ноги съевчаны хіба ў пінкельнай печы (асадын, пісцубы на таікі вылагядавы) і гэта здзене тады, калі патрэбна нафільзіс жывітвтор-чага слова, здарове страны і калі Усе аланготна призываю патрбу хрысійскага жыцця і ма-рады. Даляданы Богу, што малга ёсьмай ёсци, але ўёж-ж скам-там ачулаччана ѹкне заразам засен-ні, а гэта наш усін стави на прыносі.

Тому калі як калі, а У сучасны мамент раж-гійны часапісы, ці книжкі, якія бліз лазні і ўзас-нага наратыўскія нискусія смучнай душы зад-ровую духовоу струву павінны знайсні належ-нае зразумевыне і падтрымкы.

Инны залучы народу часцічны прыпомін, што Бог верна выносице свае слова ў янонсанах да людзей і што нам — людзям, калі юшч на стар-шылі зүзим гонура на тодзінскай чалавека, на выпа-дзе занядбаш напішы албажыску супрон. Яго.

в. Лазар.

Зымен. У розных народу гэны зымен мас розных наязом. У пэрсау ён Арьман, у егіпцян — Ты-фо, у кітайцаў — Кай, у скандынаўцаў — сын Лібка, у грекаў — Пітон і т. л.

Ува Уса алпавяданях знайходзім япослух першага чалавека Божкx згадам і ўсомы бачым жычынкі як пачынальны правын.

У зытні амал уза Уса старавестных абрахадаў, якія супрадавалі народжаным дзіцячы, съеднады элементы адпакутавання іш то ў форме абламанія вадон, іш пераносу праз вагон, іш нешта паходбне.

Ус гэта наает даўнейшыя паганскі пись-менемікам і філофамі пашырэвала думку, што мы «народжаемся ў стане ізрэвіні, каб алла-кутаванія нейкія вілкі алотын» (Цызырон). Для аргамаднас большын гэтыя загадкавыя зыяны билі проста нынавісными.

Алдзіна толькі біблійнае алпавяданье абл упаз-ку праородчай здзене съялто на вінніпетральчы-ны пытні і асноўбуйшых іх.

Дык іш варты мечь засыгуро на Божкx слоў, калі мы, разагураўшы книгу Быцьця, у разызе-ле троін знойдзем тое месценца, дзе Бог, звык-таючыся да зымен, як уласбленныя зыя, казва:

Д У Ш А

Надзвычайная сіла.

Не сваёю фізычнаю сілу, бо яе ў чалавека пармажаў замала, але сілай ро з у ам!

Усе матэрніальныя сілы маюць свае меры. Іх мерачою то на кілограммістры, ці на «конскія сілы». Кожная матэрніальная реч так-же можа быць памерана і зважана ці на кілограммы, ці на метры. Тымчасам на разум нікакіх мер ні вагі. Кажуко: больш разумны, менш разумны, вельмі разумны, але гэтаве «вельмі», там сама як «вельмі» альбо і «хенес» нічым не азначае. Чаму так? Бо разум належыць да тых субстанцый, якія не маюць нічога матэрнільнага, ён звы-жлашча адию ў духовых слупах наше ду-шы. Даляданы прысутніцкі гэтаве сілы чалавек ёсьмай чалавека уза ўсёй снай велины, магутнас-ці, і знячини, не звязаны на слою фізычную маленасць, зынкасць.

Планшет снай душу, значычны пашырэні самога сабе, якія жыць сібе не вялочаю. Тымболи гэтая патрэбна, што ёсьмай не мала пошынтаў з разных баку, якія выкарстираюць да сілы чылі падзіннай духовнай луковы душы, каб зъвесці чалавека на памылковы шлях, таму ў гэтым каро-челевічым нарысе зыверненім асаблівую ўзагу на тэ-най цижкасць.

Нібачныя слы.

Душа належыць за тых сілуй, якіх нельга ба-
чыць, эзакі у прыродзе ёсьні шмат, можа І вель-
мі шмат наўсянтыральныя сілуй, якіх нельга ба-
чыць і бесперспекція алучуваць, іншымі наўшымі
змысламі, тымчасам інші «існуюць», мы ў іх абст-
аемес і наўі не алучувае, напр.: матынтыс,
гравітацыя, розныя патэнцыяльныя энэргіі, злен-
трычнасць і т. п. Візуація гэтая слы ў ме-
тру іх прыւядення. Такжэ я душу хон не ін-
сталаў візуальнай, пазней разумам з сі з лінейсці.
Слайшы філосаф Фолькман Аль, казаў: «Мы не
можем бачыць і наўмашы сілуй, якія злайніча-
юць паводле пізуну, але мы можем рабіць вы-
наўку ў іх існаваны ў пізунах іх прынца». Ка-
ліб у пустыні, дзе паводле наўшы дукні на
пупкуючай нага, мы наўхінуць на будзінок з
чеснікі каменімі і склеснікі віпною, дык нам
стане зусім ясні, што яно рабіцца з нейкай
мэтой і паводле раней абдуманага пізуну. Але
арганачна сіла куды больші пізунамерне чым
такая будзініка. Галобную прычину кожнага ара-
ганачнага развою і бачу У малоданым аднае ра-
зумасілі, якія злайнічае паводлы азначаныя
пізуну і каторыя выбірае паводлы для ўльмен-
ненне ўмоў.

Розныя ступені жыцця.

Жывыя ісцягі на зямлі цалкі мільёні, але
дышу маюць толькі людзі. Ня треба быць віл-
кім даследнікам прыроды, каб пабачыць, што
ёсьні розныя ступені жыцця.

Наўпірсычаныя (візатычныя) жывыя
жывуць раслінамі; яны толькі маюць перанесену
матрім — адмуміўшчыцу, павілічаніцу ў збі-
ме — расліні і размножаюць.

Жывыя маюць усе азнакі расліннага—візаты-
чнага жыцця, але да таго наў ішча ўсе могуць ру-
ханіца, алучуваць ды разгаванію на вонкавым пад-
ражненні.

Чалавек мае ўсе азнакі абелізовых паліэрніх
ступеней жыцця, але да таго наў разумовас,
хукоўка жыцця.

Калі на імкненіёнае расліннага (візатыч-
нага) і жывеліннае жыцція здакладнічаю прын-
ціпам у іх прысты, але наўхуно жывыя прын-
ципам, дык да разумовай і хукоўкі жыцця не-
абходна нешта зусім аменене а матрім і имат
нічыншэе за яе — д у х о ў ю ў ю ў ш у.

Што ж гэта такое душа?

Душою назіваем самі ўнутраны сісці жы-
ція чалавека, апошні і найглыбейшы прынцип
быцішніх і злайнічаў — сілу, якім може ча-
лавек расцець, адмуміўшчыць, алучуваць, хоць, зу-
мае і раслінае.

Навоніх прамежчыца душа прац злайнічне
сваіх сілай: розуму і вольнае волі.

Душа і цела.

У чалавеку душа і цела так шчесна звязаны
з сабою, што іх разъяздіць можа толькі смерць.
Ані сама душа, ані тымболіш самое цела, не ста-
новішчы чалавека. Але быў рані і сінія
ёсьні на чалі людзей, якія не признаюць душу
шым аўсім. Гэта будуць розныя матэрыйлісты, якія
агулам не признаюць ісламанію луху ў прыро-
дзе. Для іх чалавек — гэта жывёла, годзік што
блізкі разынт. Самое слова «душа» яны што-
правда ўжывашаю, але ў там значнні, што гэта
ёсьні суккупносці злайнічнага і магічнага.
Калі ж мы спытаем матэрыйлісту: «Хто кіруе
процэс ісцягу і магічнага?» дык пачнем алаз:
«Ёны самі ёсьні кіраўнікімі Выходцамі, што
спрынты разынішпарат, які мae беззаганні лям-
пам, пізунам правамі, сараднічы кананістарами,
избраним, антынту і ўсе іншыя неабходныя час-
ткі будзе злайнічаць сам і кіруюць сабою, калі-
нават на злайнічнага пізуніна наўчанам станиця,
калі б было наізле нікага кіраўніка, што кіруе
наўчанію станицю».

У чалавеку такім нібачынам кіраўніком разу-
може злайнічніц і магічнага і кірую і ўсіх іншых
органу ёсьні душа.

Д У Ш А И М А З ПІ.

Але матэрыйлісты розныя способамі стара-
юцца даказаць, што душа гэта нічога іншага, як
магічна.

Разглянем галаўнайшыя з іх «доказаў»:

«Без магічнага ніяма думанія».

Выходнымі пунктамі для матэрыйлісту ёсьні
факт, што без магічнага нечымага думаніе аз-
трут, рабіць віснаўкі: «зінчыні магічнага працяку-
тую думку». Некаторым для больше ісканыя да-
казаюць: «Якія пачыні вітаравае жойні, тад магіч
вытвараюць думку».

Запірдума без магічнага думаніе немыжымае,
бо людзкая думка забудзе патрабуе абразу, абр-
азыкі вітаравае фантазія, а фантазія — пізун
з зымскімі здучнівімі і матрім. Але цікі
можна з гэтага рабіць віснаўкі, што магіч выт-
вараюць думку? Дык-жа пізунін майстэр на съве-
це якіх яны біз прылазы «бяз прылазаў ў церца-
бя» не заб'ечіц, какія беларускія прыказкі. Ці бач-
чу, што калі такою музыканта, каб вікшануць
зледзію бяз скрыпкі і смыка? Дык хо грае? ії са-
ма скрыпка, ні музыкан? Так жа скрыпка для муз-
ыкі прыклада для майстра — патрабуе магіч-

ы. Але гэта як ўсё. Злабен-лубна заўпажана, што
тых органу, якія найблізы розынцы чалавека аз
жыўляюць, ёсьні магіч, таму за ўсюкую чану ста-

раліць ў магічох знайснікі некі фактар, які-б вы-
наў інталігэнцыю чалавека. Даўга як зуманічы,
цвердзіц, што інталігэнцыя залежыць ад вічні-
х, складаючых, формі і хэмічнага складу магічнога.
Так гаварылі раней, але факты паказалі іншаз.

Ве́лічыня магічнага.

Запірдума чалавек параўнайчы да іншых жы-
ція малы магіч. Магіч наўбільш разы-
літых чалавекадобных магіч не перавышаюць
600 гр., а магічнейшы разыніт чалавека малоні
блізкі да 1.200 гр. Але з гэтага выхідзіць більш
нису́чы бысь разуменні. У іхтам кірунку
даўжэйшыя час наўсткі здакладні досьцялем, анак
іхніе ўбіць ёсьні пізунамі за матэрыйлісту, што
ніякіх зледзію ўзялі, што чалавекі наўчаны на пізуні
ніякіх сіл і аста здакладні съвітэрніцай, што ў іх
на меншіх хваліц на магічох чымся ў чалавек-
а. Не значнічна ёсьні такі факт, што
магіч сабакі якія амаль азісі пізунамі хвалі-
даў хон у ўмсыловым разынітні іны становішч
шмат злайшы з шынлікіх жывёламі, у якіх магічніх
хваліц ёсьні.

Хвалідны магічнавое жыццё.

Завіяўжому, што магічнавое жыцця нормальна
разыніта чалавекам, мад густыя хваліды, а магі-
чнітэй і кратыні азначаюць малоні коласкавы-
кіх гэтых, было пісталью інталігэнцыі, што ў
сусідніх магічных хваліц ёсьні ўсе сутнайс-
ливое інталігэнцыі. Тымчасам газунічы на
магіч сілах і аста здакладні съвітэрніцай, што
ніякіх сіл і аста здакладні съвітэрніцай, што ў іх
на меншіх хваліц на магічох чымся ў чалавек-
а. Не значнічна ёсьні такі факт, што
магіч сабакі якія амаль азісі пізунамі хвалі-
даў хон у ўмсыловым разынітні ины становішч
шмат злайшы з шынлікіх жывёламі, у якіх магічніх
хваліц ёсьні.

Хэмічны склад магічнага.

Сытэем да Бальзакам некаторыя фізіяліст
казалі: «Чалавек будзе імѣт, калі яго магіч на
міньон фосфору; віяртам — калі маюць фосфа-
ру запашт; наўралым — калі маюць мальві-
ту; ганім — калі маюць насыщеніе фосфору запаш-
тальнічнага». З гэтага выхідзіць більш, што фосфор
буть голумым злайнічнага інталігэнцыі. Тымчасам
пазынніесільныя посьцеды віяртам, што магіч
рый маюць фосфору даволі пізун, але разуму ён
нельзі. Да таго посьцеды магічнага віяртам выяві-
лі, што ў іх толькі сама фосфору, колкі і ў нар-
мальнага чалавека.

Бісперчна, што розныя хэмічныя складні
можуць быць большымі, або меншымі штурпіні
да больш інталігэнцыі ўмсыловое прызы, але не
яны ён кіруюць. Якіх сам хэмічны склад можуць
ставіць інталігэнцыю чалавека, тады лёгка бы-
логіх пісцедзіні гэтых складаючых даўжэйшы
разумных людзей; ганім. Але райчайснасць съві-
тэрніцай вытварыць даўжэйшыя коласкавыя разу-
мных людзей; ганім. Але райчайснасць съвітэрніцай
з азінні; што дурні і разумы корынні з аз-
зінні стала і адні паўнісці і гэта іх не змінізе.

Сытэем да др. Брокса ад 1870 г. некаторія ле-
карні і фізіялісті старалікі пізунамі увесь лю-
дзей магіч на зымскіх зымскіх-пазынніесільных
і матэрыйлістичных (рухавочных) шэнтры. У іхтам
напрамку віяртам на зымскіх зымскіх досьцялем.
Але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды, але
пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі
хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды,
але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі
хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды,
але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі
хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды,
але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі
хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды,
але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі
хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды,
але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі
хваліды, але пізунамі хваліды, але пізунамі хваліды,

зэтак сама хутка азіні другія газуні ін-
талігэнцыі, якія, падылічылі матэрыйлісту, мэлі
быць пратыпічнай пізунамі між магічнага
і целам. Запірдума ў чалавека гэтая азінні ў сі-
ніні дыні: 1/47, а ў вішніх чалавекадобных
малоніх малоні 1/100, а ў 1 кілі 1/900. Але
пізунамі хвалідамі на сініні, але пізунамі хвалідамі
на сініні, але пізунамі хвалідамі на сініні, але пізунамі
хвалідамі на сініні, але пізунамі хвалідамі на сініні,
але пізунамі хвалідамі на сініні, але пізунамі хвалідамі на сініні,

Арганічний пашкоджаній мазготь і психічній закалоти.

Задума ведема, що арганічний пашкоджаній мазготь висновано лише у меншах психічних і розумових закалотах, лих матеріальності робітці з гэтага выніскам: значыць мазготь і лу-шта гэта тое саме.

Ш-ж на праўды? Калі музыканту даю пала-манью скрыпку і на ёй павары струну, хай-ка на ёй талы загера! Але чи з гэтага нехта зробіць выніскав, што німа музык, значыць німа й му-зыканту?

Мала таго што гэтага выніскав страшна не-заручы, але настав сам факт не забуйте і ні зу-сім праўдзівася, бо пашкоджаній мазготь виско-кае ў некаторых вынісках забурение толькі ў матеріальных інштракт, не закрываючи самога ду-манья. Часта звараючы выніскі, што аргані-чны пашкоджаній мазготь висекае немарніль-насны ў гутары, пісані, вухах, некаторых ор-ганаў і але зусім унемагчымае юх, але зусім на вислікав зачышчаніні ў думані, як аб гэт-ым съмерків'я! ар. П. Морі інк даўжыні час заміняе гэткім хвороды і выніскі свае працы публікаваў дочкам ў 1939 г.

А ўжо згіні славе на лапаткі ўсіхкі заму-кты матеріяльності факту запублікаваны праф. І. Лермітам у 1937 г., з яго прыкладам на чатырьмя хвором, якім было выразана па аной матеріальнай пачынкі і паслы гэтага хворых на выніскавілі ю-їх пасынкіх заміняніні! Нахваэрот, азія з іх, які за апраніраві быві стралі мову, а прычыны вераду на левій матэріі пакупіл, паслы апра-шы па чай на нармальна гаварыць, другі так добра-шие пачуваў, што выніскавілі лекару прыпісую-ю пазноку.

СУДНОСНЫІ МІЖ МАЗГАМІ і ДУШОЮ.

Вышэйперылічаны факты здавальнаючы ясна паказаваны, што иельга атесамлівань душу з мазготом, як иельга атесамлівань майстру з пра-глазом, икноў іх карыстаўшчыца. Калі алик для па-ясенення судносныі між душою і целам зброям гэтага прыклада, які аличанска чраба азбіць заст-ніцяро, што між душою і мазготом, ці агулем не-там ёшчэ быві звязков, чым між майстрам і прыладзай. Ані сама душа, ані самое цела, не звязаныя чалавекам, толькі іхніе спадучы-не творы чалавека. Да выканання сваіх ту-вежных актў душа на толькі патрабуе цела, але яна да яго залежна ўсімі звязкамі. З гэтага слухаў выніск, што чым асаканалейшым будзе сасы, асабістая наст, там лепш душа змо-жа звязаныя спаю працы. Тут прыклад і скри-пачом і скрыпкою добра гэта паказаве: Чым лепшай будзе скрыпка, там лепш музыкант змо-жа выкананы нейкую мэльёлю.

Думаніе і перамена матэры

Падчас думанія ў мазготь албываеща больш інтэнсіўную, як звязчайна, перамена матэры. З гэтага факту матэрыялісты так-же старалі зра-быць карміны для сабе выніскав, што думаніе ёсць найблізішым матэрыяльному актам. Аднак умка на мае нічога матэрыяльнага, а што да перамены матэры падчас думанія, дык і падчас перасынанія эліпса працэс электричнага праваля ў гэтых правадох албываеша алізве-нія перамены матэры — рух драбін у дропе па якім фазе гэтага дашпана, але сама эліпса, як звест, не зму-лецца алізвіні вынікам дзея-ніцкай дроту, інтэлігнітне істоты-тэлэграфі-сту, які таксама неабходны для надання эліп-ши, як душа для думанія.

Перамена матэры супрацьядзелка кожнага арганічнага звязанісця з арганізмам, але з той разы-ніяно, што чиста арганічна ніжэйшая дзея-нісьць албываеша базу нашама волі; мы не настав на бачны а часта і не ведам аб ёй. Прывядзены: ператварэнне пажыві ў струйных органах; якія тан албываеша працышы і розніці; кудзю іні прыходзіць пажывы, пакуль стане складавым часткам арганізму, малі хотадло, а калі ў ведле, дык не пельмі над гэтым захумо-буша. Думаніе наладзора пажывы зусім съездаема — арганічнае перамены матэры, якая албываеша падчас думанія мы нікісьведамы, але сам працэс думанія і развязанія да кожнага чалавека забудзёла съездамі.

Пераважа душа над целам

Калі кажаць, што душа залежыць ад цела, зымі зусім не гаворыцца, што душа пала-дзікаўшыя целу. Праўда часта можна спікнані-лазіць у якіх душа на толькі патлардзівінна-цеце, што ў съліху ёе шырка забужаніні, але гэтага дзеесці талы, калі чалавек сам дапусціць да гэтага. Аднак з прыроды речи душа з кожнага глезіні пераніжэ над целам. Як звест на-пісаным скажу перамене паро й чэрно, якія іх пісалі, так душа перавышае мазгі.

ДУША ПАНУЕ НАД ЦЕЛАМ

Душа на толькі перавышае, на толькі можа панаваць над целам, але западуць над ім пану, западарыць над ім. Аб гэтым кожны можна пера-кананізаціі на сабе і на іншых.

Аб чым съвятычы дабраволынны галадзюкі візійны? аб чым съвятычы пост аксету? Съм-жонца часта з вялікіх вуючых, што яны вельмі забудзікаваны, але але чым гэтага съвятычы? Архімія ў абложаным горадзе так быў заняты канструкціям новае машины, што на чуў, калі

врагі здабылі горад, на чуў, як да яго падбег чужы жаўнер з паднітым мячом, толькі як той наступіў нагою на яго намаліваша на пяску пляні, вучоны азваўся: «памалу, памалу, на пуск мне плюні!»

Калі музык вітуоз захопіца гральнем, дык хоць а гармату стралія калі яго, не пачуе. Падчас інтэнсіўнай умаслоўнава працы, чалавек нааве-ецы забываеша. Што албываеша тады ў арга-нізме, чаму тады эмсылы перастаюць звязы-чыці? Ші можа сама целе забываеша да сваіх патрабах, калі на дні не пане некі мащнейшы?

ВОЛНЯНА ВОЛЯ

Але мае вызначаную коласкаву прыкладаў, калі людзі выразна супроцьставяць жаданію зміслу. Ш-ж іса можа сама сабе супірнуць?

Раненаму хочата піц, а иму какув? іні кроні-зяды і ён слухаць. Амучывачы але тыфу хоча ёсць як воўк, а яму леда на зліні зуб нешта задушы перакусы і ён слухаець. Перумчы жаўнер пачаса, а иму какув партасці і ён перамагае сон. Сыльтому. Пракраму ўкладаюць у руку кадзіла, упіхваюць руку ў агонь перед аута-ром іда і какуву: «Толькі рашчым руку і ву-сын кадзіла перад бажком, і будзе паганішам!» гарыць жывое цела, шыгайшь баль праймае съві-тога, аблічча куриным ёд спасаму, але рука не рагічнікаўшася. Якім гэта сіла валарадзіць целам? Навт у тых випадках калі чалавек ро-біць нешта з прымусу, забусы ён мае съве-дламасць, што ён мае магчымасць выбараў бывікі. Калі ж гэтага магчымасці выбору часта не каристае, дык гэта не азначае, што яна-

матэрыялісты і ўсіх мажі бязбожніх кажуць, што чалавек душа ўсіх сваіх учынкаў паводзіць так, як бы яго мас упіхнуў аскрэдзілес. Але к чаму им хонь раз не ажакаша? З вышэй перылічаных фактуў ясна, што душа ака-звецацца не раз, але вызначаную коласкаву ра-боў, толькі якіе «голосава» слухаць на хочу, а прыпісваюць то мазгом то іншым. Аднак зда-ночна выпада, калі душа албываеша ў аскрэ-дзілесі спас і не голасу да мінога органу ў целе налаке прымісаны на могуты. Гэткі аскрэдзілес голосам душы ёшчэ сумлены. Калі нехт мэй начасчесные зрабіні дрэмы ўчынек, якіх напіхнуў адуку ўсіх кошкі скрываюць за сірпам. Нярэз яны як з мочы скрабаю, але кіпіцоўку іх знайшы

нашым пелінгом, бо нікі нематэрыялны. Калі ж добра зрабіў — адукуў вялікую рабасі. А. Л. Гарошка.

садзіла, тады западуўшы відаць было-б, што не-чага наўчылася.

Калі-чалавек ія меў снабоднае ў вольнае волі, дык я выжыўшы падзіні самых матэ-рыялістік, бо німі Ніводзіла з іх, які-б ни пры-знаваў дрэмы учынкаў, алочніцу і не кары-заў-шыці ўчынкі.

Аліка жаўнер чалавеку імя вольнае волі, дык іні можа выбраць, дык зашто яго судзіць? Ці судзілі калі почуа за то, што з'еш авечку? А маві і ў бязбожных дзіржыных ёсць суд суд-наркі, дык інікіе!

У таталітарных дзяржавах і газеты, і школы, і радиё, і Урад, і Успекі ўзгадаваюць аскрэдзілес іх людзіў але например — дык адукуўшы змілу-юща іхні душамоўчы, калі імя воль-нае волі?

Беспрінчы чалавек балышыні сваіх што-дзялін учынкаў робіць мэханічн, наприміч; візак калі змілуюцца патрэба, калі вольнае волі склалі сваі «сласоў», тады яна з'яўляеца.

Так сама ёсць факт, што на шмат ёсць вы-нікнікі да вольнае волі супрацьлівасць іду, але не треба забываць, што супраць іду воль-нае волі разынаваніе. Унутраны ваняк: які гра-мадзінікі ёшчэ супаковы жыць лічніца на дзялжкісці гады чэм пайна, тады і супраць волі да з'яўмогу іла магчымы мени шматлікі. Але ён ёсць і гэта сама вакансія, бо ён з'яў-лецца, што ён мае магчымасць выбараў бывікі. Калі ж гэтага магчымасці выбора чата не каристае, дык гэта не азначае, што яна-

матэрыялісты і ўсіх мажі бязбожніх кажуць, што чалавек душа ўсіх сваіх учынкаў паводзіць так, якіх съві-жыць, тады і супрацьлівасць але існавае!

СУМЛЕННЕ

Не ад аданага супрацьлівіца душы можна часам пачуць: «Калі ў нас ёсць нейкай рознай ад цела душы, дык чаму им хонь раз не ажакаша?» З вышэй перылічаных фактуў ясна, што душа ака-звецацца не раз, але вызначаную коласкаву ра-боў, толькі якіе «голосава» слухаць на хочу, а прыпісваюць то мазгом то іншым. Аднак зда-ночна выпада, калі душа албываеша ў аскрэ-дзілесі спас і не голасу да мінога органу ў целе налаке прымісаны на могуты. Гэткі аскрэдзілес голосам душы ёшчэ сумлены. Калі нехт мэй начасчесные зрабіні дрэмы ўчынек, якіх напіхнуў адуку ўсіх кошкі скрываюць за сірпам. Нярэз яны як з мочы скрабаю, але кіпіцоўку іх знайшы

Ці усе могуць утупаць у сужністю?

На гэтасе пытанніе можна адразу і проста адказы: Бязумоўна на ўсе. Ёсць асобы, між якімі дзяржакіні і царкоўнымі правамі сужніс-

выстарчы толькі пералічыць для зазнайомлення і для асіярборгі, бо ю тақ, калі б гэткі асобы за-
хадел жанісан, іш нікто на дасьм шалбу, а калі
памылкова на дасьм зык шалб будзе иважы.

Еттың үзілікти наступының: Сужестің за-
бонене мін:

непаудертімі,
немачалаптоңым,

у жанынан, пакуль жыне азін а зуожыңай,
хришточным и нөхристаны (шасобных вы-
палах) в зажындылықтарында можда ластың да-
звод,

з каталікін и праваслауымы сунтарасы (ға-
ттың аспашын и үшк-кет, жанынан зычайна перед
принименем сунтарства),

з манақымын и манақышы,

примынанымы за сужестің сіламоң,
тың, які робиң крамольная залочны (за-
ботыны), каб пазырақша прерішок за сужестің,
спароденемид за трэсне ступенем (другое
стручи),

пласнанымы У найбліжайших ступеней,
у выпалах грамадзьын и нөхристаны; калі
прыкладна нехта сватыңай й зарузыңай с жанын-
ай, а потын е киуышы, сватыңай за не лақы,
и наадварот.

На чужыне для чужыншай бсын ишч асто-
быны прыліс, розмын У кожной здиржве. Пры-
ліс гэттың зусін слушна стаянья перашико для
национальных мишиных сужестің, бо зеңи с
эткін сужестің мүсінін я раз перажываша
не маши трагдай.

Затое ханеласы-б дәүжік спынна на тык
выпалах, калі сужестің толык ипажаннана. Тут
варт прыломеніць, што беларускі селінін з
дәүжік-зәңжүші, што у некаторых сехмін
бесь тақыя слабасын и далистаны, які переда-
ющыи У слалуу с пакаленін. У пакалені, таму
старауси в эткін сем'ямі не спародиинана. На-
вуковыя досылесы «этую спаслышу юйой
пашнерезілік и настав дарыні». Сінін ведама,
што У слалуу передаюшы некаторым бойр-
даны, например: адольшына да музык, май-
стэрства. Але таңжа ведама, што передаюшы
такія дрэнін схылнасы, ик ягы да п'янинса,
з азлайдесть, лебеге запалынане на психика-
ниройных хваробы. Не як схылнасы, а як за-
праудын спахлоныя нинчнаны перашиоша: зу-
риватын, слабазорасы, лебеге заразыл-
васы на сухоты, гэмфайлі, изнендриних хвары-
бы (сабына праны).

На п'янине, сухоты, й венірүрчных хвароба-
вата зварынуу асабайна башчуу үзагу, бо гэт-
тайнестранинна грамадзьы хваробы, икін ша-
рашына мучаны иш толык самын идүкүш, але
вельми збажыланы үшк асироладз, зең закар-
нионца. Калі адина з майту нашең зыгары-
бесь озазырбаңында У таңда

жанынна народа, каб потым скарыстаңы з
яго на дылдақуличынне, дык у побуй суперреч-
насны за гэтте муты было-б обижялыш белару-
скую грамазыкасын гыттың грамадзінін бічаны,
якін үзинеси з сабою толык үзапак и расқола.

Напізұа иі алзін думаюш аз сужестің, не
жадас мөн замест ціллата, прынеттега катынга
зогиңінде і жыныспраззаның азшың, у сыйнай-
шың даңғылдың киренінен і жалғолыннан родынан
ка-лекау, икін сымсыз нағынчында дәңи зужин-
стару з п'янинам, сухотынан и изнендринам. Вя-
лікін прошант дәңиңи з эткін сужестің үзілре
алразу, а тым, якін выжидын, переважиа ла-
тууын У сүйнінде, ик бязалыннын залочнын, пі
нинийн мучаның-калеңи.

На п'янине У нас часта зусін запала звары-
танын унат. Ни раз можна начын і такую думку,
што «епнина прасынна, а дурны никол». Аднак
тән, якін мавын залочынан уважже прылі-
даша за п'янину бачан, што п'янинца прасын-
ның зиңділік пінін, і таң баскана. Тому «шашын-
кар көнжак п'янину любиль, але зиңділік
дачы замук алдаңын тохыз». Но хот, ик хот, а
шынкыл зобра бачаны, што «Чарка гарасык
— моря сүзбә». Ди якін якін сымсыз: 80% дәңиң
п'янину, якін выжидын бсын харавекін. Су-
нин глядеш на калемеу: крывах, сиптых, га-
рбатых, ныжых, дурнапых, туалупых, көртүн-
шүп, эпіліттүп (з пездакан) — але спынан
тодык хто ик башын? 80% эткін п'янинан: «Баңы-
ци корстак піл, а на зәңнен ақсомын». Асабай
жалғолыннан дәңи палп'янама рожданына. А да гэ-
тага ишнинчын шмат на траба. Ханае, калі башы-
ци мані ү час запалаңын был голын чынъ пад-
хмеленін. Гэтты хмелъ можа помистаңын аж за
чынчыртага пакаленін. Можна парыңыз пакале-
наны чытагы при нагоде самын пакаленін
башкышын калекау, каб перашиоша У үзіл-
нан залочнын п'янине.

Ният тия 20% залочы п'янину, якін ша-
сипы выжидын без шылжаның и духодата ды
разумовыннан калептина ик шылжаның радиасын
үзінін. Яны становың нағынчында жарало зла-
чинану и үмислона хваробы. У Франции У 1947 г.
65% криминалистау станаладі алкаголікі. Ны азгумын
дик варіншы У дамох да үмислона хваро-
бын 33% станаладі алкаголікі. У. Аўстры У
1925 г. 35% парыттуу станаладі алкаголікі, а У
Швейцариянан иявят 42%. У шасобных галох, за-
лежен аз умонау гэттык залочынанын, але са-
миян мүннүү гэтых лику вельми иясна. Ничога
дәңиң, што беларускі народ п'янину назын
хваробою на хваробанды.

Плагиаве залочынын алкаголю висыненеше-
тын, што малады арганын вельми чулы на яго, та-
му, калі ў lone манеры расплачинанына зале-
жнын алкаголю на арганын залочын, дык иш-
вадзин за пакаленых арганын пакоджанын

нағынчы дағыктын чакст людзного цела, які-
мі сүйнінде мазыт і разроды плизма.

Венірүрчных хваробы, дык нағынчы дағык
хваробы, да якін сам индукистызыңа прынци-
пид, таму тыныбалын да их траба бынъ унажмын.
Мала таго, што ини газкі, але У бальшыннан спа-
лоханы, або аблазиз-зелитаны аз-и национальнын.
Абомбужаузаны тобын тым, што ик залочынанын
Калі ғына хош нағынчынан ишпүзчеси У гэтай
справе, нехбодна перед сунтарствам для спузы-
нага зобра, пери парадиа в лекарах.

Калі азбелең парадын хваробы злучаны з
нейкай асабисто правинансу, дык сухоты иш-
нога гэткага ни маюш. Назадарот, вельми часта
нағынчы шылжаның и алзаны да грамадзкага
дабра люзя, смоңиша сухоты.

Характерныи сухоты тым, што чалапек раз на
их хашваруу, хонь и вылечына, иш заубыл-
сам бүзек мөн схылнасын лөбк ишнин зарадынан.
Ітэбэ парадыншы за зарадынан узла-
жу зеңнен сухотынкай. Даңи зэткага сужестің
родзянка залорынан, але вельми лөткә жу-
кты заражакшын си малаком манери-сухотынан,
ци да кашлоо баскы. Тому, што малых дәңиң ля-
чынан У гэтай хваробы вельми ижакка, зынны У
пилкын колькынан паміраң.

Што да мени значных далилганын, дык агу-
лам траба памынтын, што ини нанат и малы пры-
метныи, калі прылідаки булузу на азбодын суж-
естіңдік залочынан У зәңнен азшың болын-
шынай. Даңи зэткага й забаренница сужестің
зоджынан залочынан, але вельми лөткә жу-
кты заражакшын си малаком манери-сухотынан,
ци ишнин дәңиңи близкын, калеси аз вельми
аззаласынан розынан, аблазиса висынанан.
Сөнни гэткім парадын выирашын нещательній
санарана У Палестине и некаторы стары ар-
истакратыннан роды. З Боже поли прырода сама
башаринида У тозкін сужестің залочынан ток
занынан струху крый, які ахаране аз итіншінан
зисоңын мін братам и близжайшын розынан.

Каб уніңшы ишчесигана сужестің і не ая-
зальдарын сябе на Усё жыныс, нехбодна пери
пазинан добры сыйбу, иш спорбуку буду-
чага жыныс, выкырда, схазынан незамаганы.
Калі на башынкайын У болжын жыныс
гата не становың илккынан цижкайы, зын на эз-
граини, дык спатьканоппа з сабою прылікоза зу-
шын не замагнанын ранын плюз, узасынан пазинанын
спарадынан изліктік спарало. Да таго иш пра-
до жөнкі чалапек старшана хашан спас-
лашы, не замаганынан и хваробы. Тому нағынчынан
раздан для нағынчынан зурагынан на эзграини
бүзек, узрылівасын за сужестің за малада-
ниси асабисто чалапеки ишнинде залочынан.

Ой, што ж ты, май мілан думала,
Я на гүзі гүбкүз клаузу ступала?

Я думала, мой міланеки, утупну,
Каб з табоо, мой міланеки, чын ии жын.

Бо не зеля таго Устаноулены сужестің, каб
иш ти чалапек паболынай, да ишкай сиңе сиңр-
нене. Назадарот — у сужестің злучаны зе-
нин, каб палзакшы з сабою чар зеңнен аз-
шынан, да шең зеңнен близкын, да зеңнен
алзаны да шең зеңнен аз шылжаны, калеси аз
марафонды аблазисасынан вонкака, чукога
сүмет.

Калі палкае сиңи часам не зең залочынан
шылжозра глянчук праузан У почы, траба пасу-
ханы аспыларынан голасу сиң. Наркы, якай
шама на Усёң ишкакчына дабро чалапека, на-
сено сиңе.

а. Лей.

На беразе бушуючага мора

Калі на Палессын закінула жын доля на тал-
қі пойзден ажак иш ти італьїк бот, зын самын пер-
ене. Назадарот — у сужестің злучаны зе-
нин май жалазынан было глянчук залочынан.

Нагод кутка трапалы, Іту.

Монин нешер у почы даңаузай болы ахвоты,
хүткін спүнди на бераг. Даңи вадырдың неңнан
себе; хмары непаралын закрываи прыгож-
тобе італьїк сиңбара бераде ишнин тогыз-
найшынан джигелгана рухы. Сален-вогас палет-
ра и монин нешер праизай праузопатра иштә-
наныңа праизай иш толык шыкту, да залаван
й көсүн. Але ахвота горни иявлоли. Да Усё жа-
норе было цеплае и павокал Усё залочынан.

У вінаградникін пуста. Пісчаная зарожка чік
шынаградникан так замененет ветрам, што иш від-
нонозаңа сиңе жынде истиң. Иша палоди
бодын боты за пейкана пісчанага рібочки, на-
сика нанерхини неслаждевана сиңе дробы на-
кар и таң застың.

За вінаградникан иш чиниңна пасна піс-
чанын күсбі, але ўжо за ін праизаде ішнин-синге аб-
ізгілік мора. Глухі гул, майзуд аз тасынага збун-
заганага натуруп даңенеси азтул.

Нарынчы я иш үскэр күстү.

— Шыроке

Успішнення хвалі адна за другою бігуть да берагу; адна другу падганюють і злосно шумять на тих, якін із заміноюють свабоду разграціца. Белья грихи біщаць бічні патролівка уздымайкою высока над паверхом і пирсканкою сіменкою да злоскою. Усі глятіа агрономістка разбушанана маса імкліва напірає на ціхі, адлогі, писчими бераг.

Вайна стихія — інаки хіба нельга назначаєтага побузув. — Магутни венер зеверку, близькоюмае успішнення мора збоку — і спакованінческими бераг. Тілько неромож?

Виглядає, біщанка мора засвітила за Уськую кану запід гтіи бераг, затанінінческі, що яго обмежуєтіи у свалічніх гамбінках і їсюю свою слугу накривала у гтіи бок.

Успішнення хвалі, як разгатівані натауль, розніліся у бой.

— Заліц, захані!!!

А бераг маучинь.

Біште мора.

Во, грозна хвали, більшана за папірзянину імкненія з сапанільною Упіорд із лапікі загнієння на бераг, ale раптані зачинче чизунінческими, прылагані да піску, як вось яна улькоранка, прылананка, біщанка засароденна, хутка юнікае назад. Тельки невільні краб, виникнія з слайто сковинка, стараціа хутчій захавана У пісок. І волни, амбты бераг спакованій зноу уздымайкою над морам. Єті ящіч гори злупе мора, бо вось ящіч більшана хвали з яничі бъльші.

НА КЛІЧ ЗВАНОУ

— Куди-ж ты зібираешся? — питалася гаспадінінінческі сваїкі Нупрэй, скідаючи з аланії аладку і, заўбіжчыму, що той манінка некузы выходзіць.

— Треба пайсці поле аглянуць съявотю инадзелю.

— Дык ты съявотю инадзелькою пайдзі разам з людьми ў шарку Богу памалісі, как ёш ніу раздзі, а агідані і панападу час булез.

— Ты землі цімат ведаеш, калі будзе час, а калі не, маконій поіную рашкі перад себую і апановін у руках.

Бом, бом, бом — азўбусі знов у недзелікай віковій царкве.

— Во, чуб'! кінчык куды йсці.

— Што гта! Напіслася я аса...

Нупрэй бразуній дзільнярія і вішчай, а знов паутэрія сваб бом, бом...

— Цікав! на то, — закліку Нупрэй. З буки күдзінікічай сабака і, убачыўши гаспадара, з візгам абагет наказаў яго да лізнуў некалай раз руку.

— На поле пойдзем, — гаварыў Нупрэй да

шым гукам і пенаю на трыве набягаета на бераг, але і яна за хайнін юнікае назад. Ня зломела яна дабегчы мэты, як за ёю набягаета гроша ўзантны за з грошим шумам і кілаеща на непадатны бераг. За хайнін й ён скочыўши назад і толькі прызначае: ша-а-х гіне ў наступающей чарговай хвалі. Аж захлістніца, аж немараве ўзантнае стыхія. Наступы бязумінна чаргуючая адзін за другім усё з новаю сілкою, аблізічно бераг ускім гільзі і ламачам, якога на маза хавею порті ў святых метрах. А писаніна бераг біщанка измініцца ша хвалі, спакойна і непахіна асташенія на сладкі мейсці.

Успішненіца, сам на везак дзе і калі, чуты слова:

«Праздел палажу єсі, яго-ж не пребудуць, ніж абрадина пакрыті землю».

Запаруды, біщанка нечай нагутніна ўтрымліваючая рука алучувае ў гтіх разбушананых хваліах, яна нефікі чынам зачинячэ мяжу для успішнення мора. Ні на корх яно не пасовесаеца даёдзі тае мяжы, а так-бы, вільш, яму хацелася ўсё затаніць. Так яно імкненія з тае бізноні, з тога бакскою, што глублець недзе за небас্কілам.

Толькі некалай кроку ўзімнія мене да развішанага вадалдарства стыхіі, але назад на писчынам бераге, спакойні да яго і біспечна. Водадаль вільш неекалай склалі. Там яшчэ спакайней, яшчэ вадичней. А мора біште даёдзі, каб эзтам берагі, што-б яно рабіла? **Т. Малько.**

Каровы слухніна пайшлі далей за мальшом. Нупрэй з любосьцю паглядзеу на кароу, як тым спакойні праходзілі яго, потым моўкам замчыў веснікі і накіраваўся ў поле.

Не праішоў бы і пару кроку, як я суседніга двара на вілікі каштанцы выехаў рабескі яго малодшага сына.

Куды ті зъзядзкуруйся? — на вытымай Нупрэй, каб не азаніца да малога. — Гта-тэ ты як звалішся, дык я гляк разбігешся!

— Ого, я зваліся Ну! — закамандаваў мылы, каб паказаць, як ён умее ёздзіць.

Каштанцы паслухаў пайшлі трохком, а налы тузы павадзіць, каб пагнані ёш якш чутчы.

— Жмені таго чалавека, а гаткі гамона іго слухае. Вось Боская моц, — думаў Нупрэй, глядзічы на малога.

А знов панові ўсё паутару сваё бом, бом, бом...

Якраз Нупрэй мініў гуцюно свягіо швагра, як иму перафат дарогу ногіи нібок, а за ём з блакуну на руках пасычму.

— Варіці, какіе табе, які трапіш у мае руки, дык ізлага ўзімні на шкіры не пакіні!. — але пібачыўши швагра заморук.

— За што-ж ты яго гтаў?

— Гта-так як атапураўшы, дубіна гэты, што хонь ты иму кол на галаве чашы, дык не паслухае, калі Упіраца. Ці ты да яго гавары, шу съынену. Мані прасіла, каб памог Росьцікі кароуп прымесы, дык дзе там. Сабрку нейкую кумпанию на руку яшчэ, і мі гавары таю.

— Шкіра блізуна просьці, — дадаў Нупрэй.

У тутарку ўмышалісі азразу ўсе звязы. Іхны гучны кліч бы, бам, бам, бам... залунаў на падліскі і шырокім подзультам рассымаўся пад нівамі...

Размілчаных мінулі ўцікі Хрысціна ал-адамічы Дафірзен. Як съяточны ўбор казаў сабе сіце, кумы яна ѹшха.

— Кія — недакінічна, прасі — недаврапо-сішес, гукай — недагукашыся, як і не иму... — гаварыў швагер.

А звязы паутарілі сваё бом, бам, бом, бам, бам. Швагра здавалася як чулі гэтага клічу, неразумелі роте просьбы, не да іх адносіліся гуканыне. Адай бізуну пагражай сваёму непаслушніку съыну, паутарою:

— Я-ж табе пакажу! думаеш, што я за табою буду ганіцца, сам прыдзеш, а за маіх рук не ўцічні! — і пайшоў на двор, а другі моўкам замчыўся ў поле.

Звязы апошні раз паутарылі сваё бом, бам, бом і тры кароткіх, заціханічных бам, бам, бам — пралупналі налі вінамі.

— Я-ж табе дам! — паутару сам сабе Нупрэй пад гоман звязанівага рэха, і яму здалося, што ётка ёш че пеўчыны голас. Мімавіт аглянуўшы на азадленную звязы, якім тае ніякіх злездзея. Гляніць напіор. Нупрэй падбічні з-за горы тады пашыніца, што ўцікай ах башкі, а чіпел цікана, ці за ім гоніцца далей.

— Дык і я даё я ў кампанию? Вось гта дымкі якраз.

— А гатка думкі Нупрэй рагам стыніця. — Міне, гаспадара, уся ма татыні жыўда слухае. Чюлікі толькі съяточны, дык бы і тут; лей-самі пашыні і коні заверні, кумы захаху; кароуп на томенікі шнурочку заваду, кумы хачу...

— Варіці, какіе табе, які трапіш у мае руки, дык ізлага ўзімні на шкіры не пакіні!. — але пібачыўши швагра заморук.

— За што-ж ты яго гтаў?

— Гта-так як атапураўшы, дубіна гэты, што хонь ты иму кол на галаве чашы, дык не паслухае, калі Упіраца. Ці ты да яго гавары, шу съынену. Мані прасіла, каб памог Росьцікі кароуп прымесы, дык дзе там. Сабрку нейкую кумпанию на руку яшчэ, і мі гавары таю.

— Шкіра блізуна просьці, — дадаў Нупрэй.

Ціпілі падбер гаспадара і, не разумеючи што сталася, піліні ўзіралі Нупрэй, скруціўши хвост непаричным абаранкам, толькі з разыненага рота высалапаўшы язык і рухаўся ў тант дыханы.

— Што глоўдзіш, — паутару Нупрэй, — чу-сан, дахаты!

— Чюлікі апусціў хвост, забегісі некалай кро-шак і зной съмніця, аглядаючысі.

— Пайшоў, пайшоў! — прыграўшы Нупрэй і піліні.

Некалай хадіць пасылья, чюлікі крокі разыні-яна на прыступах царкви. Нупрэй з абліченіем вінаватага ўзіралі У Божы дом і пакорна саг-нуці свае калені ў гутары сіям Найвышэйшым Гаспадаром-Богам.

Анатоль Жмени.

ЕРУЗАЛІМ

(Прадаўжэнне).

Ад часу егіпецкага султана Саладынія, які ў 1187 г. быў званыу Ерузалим, ключы да святыні знайхоздзілі ў руках матаметан, таму ўзіралі ўзіралі ў Базыліку, на левым баку бачы мейсціца матаметанскіх старожоў.

Паступіўши крху, перад намі разаз будзе

КАМЕНЬ НАМАШЧЭННЫЯ

пакрыты мармуровою плытою. Тут вучні Ісуса,

ДЗЕ СТАЯУ КРЫК ІСУСА ХРЫСТА.

Гэтае мейсца ёсьць у відкіаікі паашне ў длігрызу́ — хрысцінінг усіх часоў, усіх народу і абразу; тут стараючыя памаліці і хоць дотыкам пальцаў прымалікана за таго сяягто мейсца ў складзе, на якіх сплюнваха Найсвяцейшай Кроў Багаславека.

Трынкаваніца стаянія — Зінцыніе з Крыжа Ісуса Хрыста амальгашенія пры аўтары Мані Божай Царічнай. На гэтым мейсцы Іль падалі Цела Ісуса, злюбішы Яго з Крыжем.

Аўтар гэтых невескіх, але ён асобліва прынімае ёх іншевіднайшынку, нават некастілкоў, а наўсяні і зусім нехрысцінін. Усе тым што церпіць наядолю, хто перажыве мукі, чые земы часта зрошчаніца сілезамі — прыхільнікі да Мані Божай, каб падзяліцца з ёю сваімі царненімі і знойсці спагаду ў Яе пудоўных вачочах, якіх быцца жывіць і пубічна събіць.

Тут між аўтаром Мані Божай Царічнай і аўтаром Сімеры Ісуса Хрыста знаходзіцца алина з тых цытальняў, якіх утварылісь ў законных склах падчас трасення смілі на сімеры Ісуса. Для бясінскіх гэтых цытальняў прыкрытым.

3 Кальварый, іducu сходамі ўніз, выходзіцца да

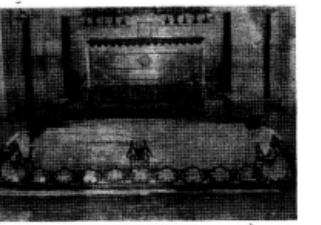
ГРОБУ НАШАГА ЗВАУЦІ.

Месціцца Іль у круглай высокай сівітні сядзібі юбце мейсца, зде Христос быў укрыжаваны. У капліцы Кальварый заволі цёмна; асвяляешчы тут перанака толькі падчас багаслужэння, але толькі сівечкі і лампамі. У гэтай капліцы знаходзіцца аўтар Укрыжаванія Ісуса Хрыста і аўтар Мані Божай Царічнай, якіх належазіць католікам, а побач іх знаходзіцца аўтар Сімеры Ісуса Хрыста на Крыжы, якіх належазіць праваслаўным грекам. Самая капліца таксама падзелена: паўночна не частка лічыцца праваслаўнаю, а паўднёвай — католіцкай.

У католіцкай частцы капліцы пры закрываўшым ажыне Франкай замыкаючыся **Дзесятая** стаянія — Абнажанін Ісуса Хрыста на ўспышні таго моманту, калі перад укрыжаваннем зілдерэй з нашага Збагату прыкармупаюло рану вондратку.

Абнажанініца стаянія — Укрыжаванін азмазу́лешча пры аўтары Укрыжаваніні.

Дзівніцтва стаянія — Сімеры Ісуса Хрыста на Крыжы амальгашенія пры аўтары Сімеры. Пад гэтым аўтаром ёсьць круглая азлудна, абложаная скрабранаю пазалочаную бляхой; гэтае тое мейсца

Скала на якой майстэр Христос у Гетсемані перед сівіні мукам. За склянку відсікі Аўтар Базилікі Кананіні.

У Гробе знаходзіцца незвялікі Узлам «бінам аўтар» — эта тое мейсца зде было зложана Цела Ісуса Хрыста, і зе йнно спачівала за пітины аж да наядолі раны.

Да Гробу уздохозіцца набольны на чатыре западнікі чаргом.

Пры гробе адпраўляюцца набажэнствы католіц, праваслаўных і армян. Кохане з гэтых верыўнаванінікі мае тут свае абразы, піктары і ліпші і азначанія галізны для ахвіраванія набажэнствам. Концы маюць асобную капліцу ладзіваваную да Гробу.

На гроб мы прымыкі глядзець як на сымбал смерці, але Гроб Хрыста з якога йн узлакі звычайна сівідзенія загробнага жыцця і поміямікіс несмъртнасці. Таму пры Гробе Ісуса забудзаны адпраўленіем, якіх Хрыстос мусіў пе-рэнесці на пляну Пілаты падчас карафанавання йго царвіным вінком. Ідуць дацей назаво, выхадзяць да Камені Нашанічніні.

Тут пад капліцой Кальварый знаходзіцца яничка капліца Атама, дзе аўтаром і пазадачнікі звычайна можна бачыць частку таго скіланыя шычырнікі, каторыя начатак бачыць на Кельвары. Пры Уходзіцце да капліцы на абоўзах баку бачымі каменныя Узіненскіні — гэта маты. Як падле традыційнай азі з іх бывы Гофрыда Булёнскага, начальніка крижавіцкага, які збудава Езуітамі, а другая Бальтінія, 1-я, каторы быў першы езуіцкім каратыпам за часы крижавіцкага.

Агулам Базілікі Гробу звылікае за скромні, наят на белым ў пародніні да святога Вілімка значымым. Траба таксама Каанстанціна Вілімка, а таксама Алены, тыхіх крахмансу, якіх уваскросілі Христос, паказаўшы гэтай сівітні жычыні.

Ічуны даэлі — зараз напраўса будзе закрыты збіоў Францішканам, а прости крыху югару па круглаўшчынах сходаў уздохозіцца да

ФРАНЦІШКАСКАЕ КАПЛІЦЫ.

Гэтая капліца збудавана на памятку таго азлуды, як уваскросілі Христос паказаўся сваёй Мані.

Упрадаўшы да гэтай капліцы зараз на бочным аўтаром можна пабачыць пра малое круглае паконіні камапак каменага слупу, пры каторым па пляні Пілаты бічанівалі Хрыста. Гэта ёсьць

КАЛЮМІНІЧНАЯ ВІЧЭРНІКІНІЯ.

У Вілікую Пятніцу, а часам і ў іншыя дні яна выстаўляея для агульных алацарын, а звичайніка можна атрымліваць не гольд працю нюло.

Вынадаўшы да гэтай капліцы і прыходзячыя калі аўтары сьв. Марыі Магдалены, іducu наяву дацей узведа, дадзім да капліцы упісанымі паконінімі Гуса Хрыста. Калі не звялікія лічынныя капліцы: сьв. Лейбіна і другая — Развязленія вонраткі. Адгэтуль іducu каменныя сколы, якіх видуць да

КАПЛІЦА СЬВ. АЛЕНЫ.

Яна належаць армянам. Паложана она ѿмрат вілікай ад узрэгія Базілікі, якіх унутры ў ёй заходзіцца.

Недалёка ад гэтай капліцы, іducu ўніз па склох абложаных жалезнімі кратамі, заходзіцца да капліцы

АДНОЙДЗЕНІНЬЯ СЬВ. КРЫВА.

Капліца мае форму пячоры з азначаным мейсцам дае знаходзіцца Сімыні Крыж і крэзы разбойніку распятымі з Христом. Над аўтаром у капліцы знаходзіцца фігура сьв. Алены.

Виртаўшчысіца наезд, прыхільнікі альмі — з друін склох і вынадаўшчысіца на корыдор — зараз з левага боку будзе капліца для ўшанаванняніхых звычайна сівітні, якіх Хрыстос мусіў пе-рэнесці на пляну Пілаты падчас карафанавання йго царвіным вінком. Ідуць дацей назаво, выхадзяць да Камені Нашанічніні.

Тут пад капліцой Кальварый знаходзіцца яничка капліца Атама, дзе аўтаром і пазадачнікі звычайна можна бачыць частку таго скіланыя шычырнікі, каторыя начатак бачыць на Кельвары. Пры Уходзіцце да капліцы на абоўзах баку бачымі каменныя Узіненскіні — гэта маты. Як падле традыційнай азі з іх бывы Гофрыда Булёнскага, начальніка крижавіцкага, які збудава Езуітамі, а другая Бальтінія, 1-я, каторы быў першы езуіцкім каратыпам за часы крижавіцкага.

Агулам Базілікі Гробу звылікае за скромні, наят на белым ў пародніні да святога Вілімка значымым. Траба таксама Каанстанціна Вілімка, а таксама Алены, тыхіх крахмансу, якіх уваскросілі Христос, паказаўшы гэтай сівітні жычыні.

Ічуны даэлі — зараз напраўса будзе закрыты збіоў Францішканам, а прости крыху югару па круглаўшчынах сходаў уздохозіцца да

ВІЧЭРНІК.

гэта тое мейсце, дзе Ісус Хрыстос спажываў з пунчоні Алошніні Вічэрну і дзе ўстаноўці Найсвяцейшую Тайну Еўхарысты.

Для сас хрысціян гэтая месціца ёсьць вялікай памяткай, бо тут ёсьць першая сімвалічна памятка, бо тут ёсьць першая сімвалічна памятка.

Ноўгода Завясту,

Этам Вічэрнікі хоць на раз быў азмазулены, але агулам ён месці пашырніц за вондай, як друігі гісторычны бульцік, каторы тут быў згрудніц з зімёй. На жаль гэты Вічэрнік, падобна ік іскатарыя згруі дарагі для нас памяткі, знаходзіцца ў руках магнатам, якіх алик пучнажаючы тулы кожнага падведальніка.

Да Вічэрніка, са старога места Ізленія праз Свіскінскую браму, але як якіх называюць браму Даўніці. Гэтая брама знаходзіцца з паўночнага боку муру, якія ажуроўшы Старое Места. Знаходзіцца Вічэрнік недалёка ад Сімінскай

брамы і наименшага касціўлю Успенення Маці Божай.

У Вячэрніку Хрыстос некалькі разоў паказваў сваім вучням пасылкі ўваскрасенныя, тута на вучнів вышоў Дух Святых, забізлючи их усімі сваімі дарамі і даючы ім здольнасць чытанія ўсіх мові, якіх ім быў патрэбны для працаўнічання сябе, Евангельля.

Калі Вячэрнік Францыянцы пабудавалі капліцу, дзе католікі могуць адпраўляці набажэнстві і молішы, чаго неўзда бывшы на Вячэрніку.

Што да успенення вышайшага касціўлю Успенення Маці Божай, ці інакші

DORMITORIO.

дым трэба ведаць, што ён стаіць на мейсцы, дзе Маці Божая жыла апошні дні свайго тужэнейшага жыцця і дзе заснула ў Богу. Як прачаста цэла было перанесена на гробу калі Гэтыманскага саду, дзе ціпэр знаходзіцца касціўль Унебаўзяцьця, ажукъ яна была ўзята ў неё.

У касціўле Dormitorio знайходзіцца прыгожая фігура паміерца Маці Божая. Знаходзіцца яна ў лініі капітансі ў тым мейсцы, дзе ўмірала Прачаста Богамані.

Касціўль знайходзіцца пад апекаю айчоў Бездыніцай.

Білэка да Dormitorio быў

ДОМ КАЛАФІМ,
дзе жылі асудлі ісуса на смерць.

Каб дайце да муроў дома Калайфі, трэба ад Сыненскіх брамы падышыць паміж мурамі дарогаю крыку на заход аж да жалезнага брамы на мо-

САСВЕТУ

РЕФОРМА КАЛЕНДАРА.

Міжнароднае Таварыства Рэформы Календара, якое знайходзіцца ў З.Ш.А., пранімае наступную рафому сучаснага Гргор'янскага календара: Год мае дзялінку на 12 месецяў, якія дзяліцца, а кожны квартал час мець на 91 дзень; першы месец квартала 31 дзень, другі два на 30 дзён, 31-е снежняні быў бы днём нарадзіцьця. 31-е чэрвені было бы толькі раз на чатыры гады ў час пераступнай году. 1-га студзеня, 1-га красавіка, 1-га ліпеня, 1-га кастрычніка выпадалі бы з'єднаны ўнадзелю, 1-га лютага, 1-га траўня, 1-га жніўя, 1-га лістапада — у сераду; 1-га сакавіка, 1-га чэрвеня, 1-га верасня, 1-га снежняні ў пятніцу. Значыць Новы Год заўсёды выпадаў бы ў наядэю, а таму што паводле сучаснага календара набліжэншы новы год, які выпадаў

наядэю, будзе ў 1950 г., дык у гэтым годзе хоць увесы новы календар.

Гэтую справу передаўт у А.Л.Н. (Арганізацію Аб'яднаных Народоў). Шматлікія дзяржавы зглажаюцца ўвесы гэтага календара, Сыненскім Айчонам таксама на супраць.

Відлікенне паводле гэтага календара заўсёды быў бы 8-та красавіка, гэтым самым усе дзягтулішнія рукохіты савіты ўстаноў-б. Найхадзячыя азіякую позага календара ёсьць тое, што кожны дзень трыкі прыпадаў бы на стады дзені месіца.

Тымчасам аб гэтай реформе пішуць і гаворяць толькі для пайфармавання грамадства.

ПЛЯГА РАЗВОДАУ.

Апошнімі гадамі штогод часцей трапляюць у прэсу альпічуючыя весткі аб уроцкіх разво-

дзікіх армянскіх патрыярху. Там пракоцячы мім гробінай а з левага боку пабачымі армянскі касцёл. Гэты мур і асабіца касціўлю лічыцца за калішнім дом Кайфа.

Так дом Кайфа, як ісціц Успененін, Вячэрнік і поль Анина, Данілава вежа, касціўль сьв. Пітра з Гальскім знайходзіцца на Сыненскіх гарах, так успеніенай Даўдам у яго пасмалах.

КАСЦІЕЛЬ СВВ. ПЯТРА IN GALLICANTU.

заслугоўваць так-жэ, каб яго наведаць. Знайходзіцца ён недалёка ад Вячэрніку на ўсходнім схіле гары. У ім ёсць баштамі да пашырэння касціўля азіні да іншых.

За часоў Хрыста сюды наехаўші разьлеглыя забудаваныя паліцы Кайфа і на гэтым месцы знаходзілася візантія ў якую бы зазвычай Хрыстос. Ціпер тут пад касціўлем можна агледзіць невялікі чытаркунік выкнуту ў скеле, які паводле традыціі, мae быў тою візантія.

На ўсход ад касціўлу съв. Пітра ў даліне знайходзіцца

САЖАУКА СІЛЕЭ,

ведамая з Евангельля, бо тут Хрыстос азанаў сілнікага. Свінік на мейсцы сажаўкі стаць мінарат.

На паўдні ад Сыненскіх гары знайходзіцца вузкая даліна Гіонін ёй стромымі склонамі бeraгані. За гэтым берагам наспৰу касціўлу съв. Пітра знаходзіцца Гакльдама.

(Прачтэ булде) Д. Айсіко.

даў, як яб ўсім знаку маральнага ўзлаку. Напрыклад у З.Ш.А. у 1937 г. было 249.000 развоўдаў, а у 1946 г. як 613.000 — абымайчы 21% усіх сужніцтваў. А у 1947 г. гэты лік сінгтуў аж 31%. Падобнае звычыя назіраўшася і у Англіі, дзе у 1906 г. было 670 развоўдаў, у 1925 г. — іх было 3.000, у 1935 г. — 5.000, у 1945 г. — 25.000, а у 1946 — 38.000. У іншых краінах гэтая справа мае яшчэ горшы, але там наявіт і дык разводаў на ведаюці і аз супронцыдэнціялныя мідумані.

Карэспандэнт вітамінскіх газеты «Осерзітор» Романія падкрэслівае, аз англійскіх разводах, кажа, што яны сталі застрашчаючымі жаразом грэху й распусты. У самым Лёндане пачынае шырокі «чорны гандаль». Брытыйскія грамадзіні жыццяна з чужыніцамі, наложаюці іх праз гута англійскіх грамадзіні, а потым разводзяцца.

ЖЫВЫ СЪВЕДАК НАПАЛЕОНАУСКИХ ВОЙНАЎ.

Байдо што адзінным жывым съведкам, які яшчэ памятае Напалеонаўскую войну ёсць быў беларус Базыль Шышкін з Ступорыцкіх. Падчас язды походу Напалеонаўскіх войскаў Базыль меў 7 гадоў.

БЕЛАРУСКАЯ ХРОНІКА

АНГЛІЯ.

Багаслужыны для англійскіх студэнтаў.

У Оксфордзе на запросін англійскіх каталіцкіх студэнтаў рэжтар Беларуское Рэспубліканскае Місіі ў Англіі х. др. С. Сіновік для 16-га чэрвеня г.г. адслужыў рукастую Службу Божую для тантыйскіх студэнтаў. Падчас багаслужынні паводле спущнікі хор і шматлікія прыступілі да съв.

АРГЕНТИНА.

У справе арганізаціі.

Сыненскі аддзяленію нацыянальнае беларускае арганізацыю У Аргентыне быў бы. Згуртаванні Беларуса ў Аргентыне. Толькі ў гэтым годзе яна пачала сваі існаванні, таму яшчэ начыніма як ўсім ведамым. Гэтымі сляхам звязанія з просьбай да ўсіх беларускай энтузіясткі паведаміць сваі скрубы ці ўзаемы, пражыванія на абарону Аргентыны перадаць ім адкрытыя згуртаванні дзеяя навязанымі лучынамі:

Asociación Bielorrusa en la Argentina, Colle Maza 150. Buenos Aires.

доў. Школьная дэзветара часта зынташа да дзе-за Базыля з просьбай расказаць ім аз старымі мі-хвонімі. Дзед пачував сібі яшчэ зусім бадаўра і звестыў таго абору людзей; былі перапоўнены ўсё вінічні, пляны. Адуціўшися і ўзяды да неапісанія! Асабіца шырока гарунілася да Найсвятыніе Дзевы работнікі — рэнейшы камуны. Падчас аходу з Статуя дзеяліскі шматлікі пуль і ахараўлены. Як сям абчы некалькі скупоў азаруўленых. Але бадай што нафільмовыніміцаў гэта ўзворт раней скамуціланых рабочынкаў з перадысціем Міністру — гэтым было найблізкі калі Найсвятыніе Дзевы; яны шырко зісьцілі ў ваках маліцся за інверніе Рацэл. Шматлікіх іх, што дэскініці год не зігледзілі ў сънятіні, ціпер шырка спаваліліся. Калі была Статуя ў нашай Сэміні, мы ўсе асабіца шырока маліліся да Вашу Беларус, якое дзялоў у нас вельмі цікавіцца».

МАЛІТВА ЗА БЕЛАРУСЬ У МАДРЫДЗЕ.

Азін з нашых прыніціў павезвалічыце аз на-звычайніх урачыстасцяў на чэсць Фатімскіе ста-тут Дзевы Марыі, якія адбыліся ў Мадрыдзе ў канцы траўня г.г.: «Ніколі жыві Мадрыд на ба-чыу таго абору людзей; былі перапоўнены ўсё вінічні, пляны». Адуціўшися і ўзяды да неапісанія! Асабіца шырока гарунілася да Найсвятыніе Дзевы работнікі — рэнейшы камуны. Падчас аходу з Статуя дзеяліскі шматлікі пуль і ахараўлены. Як сям абчы некалькі скупоў азаруўленых. Але бадай што нафільмовыніміцаў гэта ўзворт раней скамуціланых рабочынкаў з перадысціем Міністру — гэтым было найблізкі калі Найсвятыніе Дзевы; яны шырко зісьцілі ў ваках маліцся за інверніе Рацэл. Шматлікіх іх, што дэскініці год не зігледзілі ў сънятіні, ціпер шырка спаваліліся. Калі была Статуя ў нашай Сэміні, мы ўсе асабіца шырока маліліся да Вашу Беларус, якое дзялоў у нас вельмі цікавіцца».

Ад траўня г.г. першы транспарт беларусаў з Немеччыны знайходзіцца ў перакоадным лізар-ды ў Аўстраліі. Узвесь час прызначаны на лізар-ды прызначаны для практычных падрэхтоўкі для будучых працаў. Інтынцыя вычуночы англій-скую мову. Але побач гэтага — неўская група беларусаў не забылачыца аз культурным беларусам. Заранізованыя тымчасовы камітэт і хор, але вельмі балючы адуціўшася настача ногаў. Аз-носіні мітцісціча ўзлады добрая. Кіліті гарані і мільёны. Рыхтоўшчы хутка ехалі на прыムу ў дукровымі плянінамі. Прэса цікавая, але зарабоў таго добра.

АФРИКА.

У чужым лізары.

Нікмала беларусаў знайходзіцца на збшары Афрыкі, але вельмі расціршыцца. Толькі ў некаторых лізарах сустрэваюцца больш значныя гурткі. У адным з лізару ў Танзаніі знайшоўся гурткі. У іншым лізару ў Білінгсі, што нарабіў старані, каб залажыць сваё культурна-наміналістичнае жыццё. Знайшоўшы чалавек, які залажыць беларускую

школу і беларускім лізені ўзяліся за праву. Але гэта чын мату было недаслабоды. Пасыпалаіся заносы. А калі гэлага было замала, тым паразыўнай інкольнама донікі і разгарадзілі сцяну школына замі на суседніх пакою тульні. Непададзенча цёмнымі слім асцэнтнай праца, «мілей ім чэмра з беднатаў».

БЭЛЫГІЯ.

Легалізацыя С. Б. Б.

Бэльгійскіе Міністэрства Юстыцыі дні 29-58 залегалізівалі беларускую арганізацыю Саюз Беларусаў у Бэлыхі. Аседак арганізацыі знайходзіцца:

Union Biélorusse à Belgique. 19, rue du Samuvel Donnay, Flamalle - Grande. (Liège).

Візітыцыя.

Я. Э. біск. Слоскан у таварыстве а. Баніфатыя і прадстаўніка ад Сындыкату Беларускіх Работнікаў у Бэлыхі візітыцу ў канцы траўня і на пачатку чэрвені г.л. большыя згуртаванія Беларусаў у Бэлыхі. Усюды Я. Э. Слоскані супракаляў усе беларусы без розніцы верамілізізаваныя з пилкай радасцю.

Надзвычайні Зьезд.

Дні 21-га ліпеня г.л. мае адбыцца ў Фламаль надзвычайні Зьезд Беларусаў у Бэлыхі, які мае прызначыць альтын сцяг важных пастаноўку.

НЯМЕЧЧЫНА.

Ажыўленчыне Аўтакеафай.

Беларускія Аўтакеафайныя Прапаслённай Царкве, пасылі адмініструю сваіх ерарху некаторы час быў у неізначенымі стаНЕ. Цінер паводле газеты «Баўтыкальчыкі» №р. 23 ад 5-га чэрвені еп. Сергій звініў кіраўніцтва этноніму Царкою.

Зьезд беларускіх лекараў.

Дні 5-га чэрвеня г.л. у Марбургу адбыўся другі зіесл сібір'які Аўтакеафай Беларускіх Лекараў на Чужынне. Выслухаўшы спрапавадзачу ўступаючага ўраду, Зьезд прызнаны им абсалютнаю і звініў новы ўрад, у склад якога ўвайшоў даслошні старшина др. В. Тумаш і скратар др. Міянініч. Наступна былі прычтываны три даклады з галін мэдыцыны і гісторыі і намечаны пакін далейшое працы.

Вечарамі з нагоды Зьезду марбургскія беларускія студэнты наладзілі вечарынку.

ШВЕЦІЯ.

Беларуская делегацыя на Каталіцкім Зьезде Моладзі.

У часе лацінскае Сім'і 15-17 траўня г.л. у Штоңгольме адбыўся агульны зъезд католікіае моладзі Швецыі, на якім было больш 300 делегатаў маладых зменчою розных національнасціш. Ад Беларусаў у Швецыі было выслана також делегацыя на чале з інж. А. Асоўскім. Зъезд прыняў беларускую делегацыю зельмі прыхильнікамі, а якія штормы быў альянс з чатырох прыватных госьціні рымса-кат. біскупа Швецыі Я. Э. Аністра Нельсона.

ФРАНЦЫЯ.

Новы часапіс.

Сіжыця беларускіе моладзі при «Хаўрусе», у Парыжы пачала выдаваць ад чэрвені г.л. ратарнім друкам свой часапіс под назовам «Моладзь».

Акадэмія ў часы Я. Купалы.

У нядзелю дні 27-га чэрвені г.л. з нагоды 6-ых угодак трагічнае сімерці Я. Купалы у нарксе Сан Сюльпіцы пасля Службы Божай была аслужана панахіда за душу пасты. На панахідзе таго ж дні ў палі Хрысціянінскага Сындыкату адбылася Акадэмія, на якую злажыліся: Даклады аб жыцці і творчасці Я. Купалы, здзяйсьненія ягоных твору і спадчы.

П О Ш У К I:

Язэп Гаврош з Наваградчыны, шукае сваіх сыноў Антона і Яна, нар. у 1921 г. Бынчыкі былі ў Даніі, і ці Галініды. Пісаць на раздакцию.

Хто ведзе аб дзея Плю́га Ра́штата, які ў 1929 г. праехаў у Францыю, просім прыслать істкі ў раздакцию.

З Ъ М Е С Т:

а. Лазар — Развагі на часе Е. К. — Вакол загалкі	1 2
а. Л. Гарошка — Душа	3
а. Л. Лей — Чи ўсе могуць уступаць у сужэнства?	7
Т. Малько — На беразе бушуючага мора	9
А. Жмени — На клін звону	10
Д. Анейко — Ерусалім (праяз)	11
Са съвету	14
Беларуская хроніка	15
Ношукі	16